

FLORIN
LĂZĂRESCU

Noaptea plec,
noaptea mă-ntorc

roman

POLIROM
2023

Mobilul funcționarei o avertizează că a mai primit un mesaj. Îl apucă repede, se uită, zâmbeste, tastează ceva, apoi revine la dosar.

— Văd că aveți cincizeci și nouă de ani, nu șaiszeci.

— Împlinesc imediat... Ați văzut anii de grupă? Aia se pun dublu, că a fost muncă grea, știți?

— Am văzut, știu. Nu se poate.

Pavel se dezumflă brusc.

„Exact cum mi-am închipuit!”

— Cum să nu se poată? Am șaijdoi de ani vechime în muncă, mai mult decât viață, vedeți și dumneavoastră!

— Domnul meu, înțelegeți că eu ți-aș primi dosarul, însă nu se poate. Nu mă lasă legea.

— Doamnă, legea spune că se poate și anticipat. Am șaijdoi de ani de vechime...

— Aia e altă discuție. Legea spune că trebuie să ai șaiszeci de ani de viață împliniți pentru anticipat.

— Un coleg de-al meu a ieșit la cinșopt, cu anii de grupă.

— Când?

— Acum doi ani.

— Vezi? E altceva.

— Cum e altceva?

— A ieșit pe altă lege. Acum s-a schimbat. S-a făcut reformă la pensii.

— Și eu cui rămân? Nu mai pot, sunt și eu om. Noaptea plec, noaptea mă-n-torc... Am probleme și cu inima...

Se palpează la piept, ca și cum ar resimți o durere acolo.

— Aștepti să împlinești șaiszeci și mai vedem.

— Și dacă iar se schimbă legea? Că o schimbă ăștia de la an la an.

— Nu fac eu legea, doar o aplic. N-am cum să v-ajut.

Funcționara îi întinde dosarul.

— Sănătate și la revedere.

Pavel se ridică, dă să plece, dar se întoarce din ușă.

— Nu se poate măcar să las actele aici până la șaiszeci de ani?

— Ce să fac eu acum cu ele?

— Eu le mai pierd naibii, mă mai prinde vreo ploaie cu ele la mine și le udă, le strică. Și-am umblat atât de mult după ele!

— Nu se poate... Le pui cu grijă undeva acasă și vii cu ele după ce împlinești șaiszeci și cinci...

„Eu nu știu dac-apuc ziua de mâine și ea mă amână peste cinci ani.“

Văzându-l cât de amărât e, parcă citindu-i gândul, funcționara simte nevoia să-l încurajeze:

— Hai, că nu mai e mult. Reveniți și după șaizeci, că încercăm o anticipată. Vă promit eu.

Pavel încremenește locului, cu ochii la acte, pare că ar mai vrea să spună ceva despre ele, dar se abține.

— Bine, domnișoară. Vin după șaizeci.

„Nu mor eu până atunci.“

Iese din birou punându-și dosarul sub salopetă, la spate.

18

Pavel merge repede, aproape alergând prin aglomerația străzii. Traversază strada în plin trafic, pe unde nu există trecere de pietoni.

O mașină frânează brusc lângă el. Șoferul deschide geamul și îl strigă apăsat:

— Vrei să mori, moșule? Îți recomand trenul! Aruncă-te la tren, în morții mă-tii, nu mă băga pe mine la pușcărie!

19

Pavel ajunge în fața unui bloc-turn, la parterul căruia se află sediul unei bănci. Își scutură cizmele, apoi se îndreaptă spre un bancomat, unde o femeie se pregătește să introducă cardul. Se duce până în spatele ei, se ridică pe vârfuri și îi urmărește mișcările.

— Mergе bancomatu', doamnă?

— Mergе, dar nu te băga în sufletul meu. Așteaptă la rând, păstrează distanța.

— Mă scuzați, numa' vreau să știu dacă mergе. Să nu ard gazu' pe-aici de pomană.

Pavel se dă un metru mai în spate, scoate portofelul din buzunar, ia cardul și se uită la el. Bate asfaltul de nerăbdare cu călcâiele, în timp ce femeia apasă stângaci, cu ezitări, pe butoane.

— Ce-are, doamnă, de merge așa greu?
Tipărește banii acu'?

Femeia îl ignoră, reușește să-și scoată banii și pleacă.

Pavel se repede la bancomat, introduce cardul, tastează, se scarpină în cap, așteaptă. Se enervează brusc, apasă pe un buton, ia cardul și intră în sediul băncii. Se așază la un ghișeu, în spatele unei fete scunde, cu un rucsac uriaș în spate, de parcă ar fi în drum spre munte.

Când îi vine rândul, fata lasă rucsacul, caută prin el, învârtind haine și cărți, până găsește portofelul și scoate o bancnotă de cincizeci de lei, pe care i-o întinde agentului de la ghișeu:

— Vreau să depun ăștia... Taxă de școlarizare pentru Universitatea din Amsterdam.

— Dați-mi buletinul, vă rog.

Fata cotrobăiește prin rucsac până-l găsește.

Agentul apucă buletinul și bancnota, plimbă degetele peste tastatură, se uită pe calculator și o întreabă:

— Știți că mai aveți de plată zece mii patru sute de euro, da?

— Da.

„'Ai de capu' ei, săraca! Iese la pensie și tot nu termină datoria!”

Pavel o ajută pe fată să-și aburce rucsacul, apoi se adresează agentului:

— De ce nu merge bancomatu' de-a-fară?

— Cum nu merge? Merge.

— Adică eu sunt nebun? Nu merge.

— Scrie pe el „Temporar indisponibil”?

— Nu, mi-a zis: „Fonduri insuficiente”.

— Atunci asta e. Nu aveți bani. Sănătate! El merge.

— Cum să n-am, domnule, bani? Da' ce, eu muncesc pe surcele?

— Nu știu pe ce munciți dumneavoastră. Dacă scrie „fonduri insuficiente”, sigur n-aveți bani.

— N-are cum să n-am bani. O fi de la el.

— Nu e de la el, e de la dumneavoastră.

— Exclus. Azi e zi de salariu, sigur-sigur.

— Aaa, înseamnă că nu v-a intrat încă salariul.

— La cât intră?

— Primiți salariul la banca noastră?

— Da.

— Atunci, după unu.

— După unu când? Că e deja unu. Eu ce fac până atunci, stau să aștept